

Ja sembla un fet que el Comitè Olímpic Internacional no acceptarà que els atletes de l'Estat de les Autonomies (una invenció plena d'astúcia) portin l'emblema de les respectives nacionalitats o regions. El COI ha accedit a fer-se responsable d'aquesta mesura i així ha tret el mort de sobre al Comitè Olímpic Espanyol.

En resum: com sempre, no tan sols en l'aspecte esportiu... Però nous costums van introduint paradoxes i contradiccions en les normes de conducta. ¿Què passarà, per exemple, amb la moda dels *sponsors*? ¿El Comitè Olímpic Internacional els havia previstos en els seus estatuts? En cas afirmatiu, ¿els prohibeix? Reconeix que jo no en sé res i que, per tant, aventurar-se a extraure conclusions d'una cosa que s'ignora exposa a ficar els peus en una galleda de mida gran.

Pere Calders

¿Brocs olímpics?

Àrbitres

Aparentment, els àrbitres són els tipus més curiosos del món del futbol. En unes societats esportives com aquestes on el defensa, el migcampista o el davanter més inútil cobra una fitxa —a banda jornal i primes— que assegura l'existència còmoda als néts, els coneguts jutges de la contesa ni tan sols arriben al salari normal. Tanmateix persisteixen en l'ofici "por afición y amor al deporte", segons una enquesta bastant generalitzada. Estranya afició la d'aquests personatges quan rar és el diumenge que no ixen nafrats d'un estadi o bé protegits per la força pública.

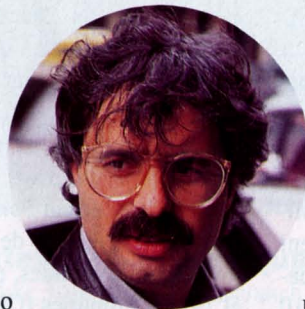
No he presenciat massa futbol en directe, però sí prou per a adonar-me que els àrbitres no són un col·lectiu de *masoques*. A mi sempre m'han semblat in-

se'ls permetés d'ostentar el símbol de la seva comunitat.

Ens han fet tornar malpensats i la por hi és. De fa temps, tenim a Catalunya un ciutadà-resident que se sent perseguit i acorralat perquè a l'escola on van els seus fills imparteixen classes en català. Com que és un home de lleis, vol fer arribar els seus crits als cels jurídics i arma uns enrenous que trenquen el cor. Invoca a favor seu que vivim en un país on ens han acostumat a les múltiples lectures d'un mateix text, de manera que tot es pot interpretar a gust de cadascú, però amb el benentès que en cas de dubtes constitucionals prevaldrà sempre el criteri centralista. Potser és per això que anem tan bé.

Ferran Torrent

dividus que disfruten amb l'autoritat que les normes del joc els han atribuït. S'equivoquen, però no rectificuen; poden alterar un resultat contra el criteri de milers d'espectadors i la inefable mo- viola sense que hi haja possibilitat de canviar la decisió. El més escandalós dels àrbitres és que mentre els filòsofs ja no troben respostes, ells continuen sent els amos de la veritat absoluta.